

kitap tanıtımı...

GÖLGENİN KADINLARI/Berat GÜNÇİKAN

Özgür COŞAR

Elektrik-Elektronik Yüksek Mühendisi
Kamu Yönetimi Uzmanı
ozgurcosar@gmail.com

Sanatta, bilimde kariyer mi önemli, mutlu bir evlilik mi?

İlk baskısını Yapı Kredi Yayınları'ndan 1995 yılında yapan Gölgenin Kadınları'nın benim okuduğum 2008 tarihli Agora Kitaplığı tarafından yayınlanan ikinci baskısıydı. Kitap, hayatlarının bir bölümünü birlikte geçirdikleri kocalarını hemen hepimizin tanıdığı, 11 kadını anlatıyor. Kadınların ortak noktaları, evlendiklerinde sanatın bir alanında varolan kariyerlerini, evlilikle birlikte sürdür(e)meyip kocalarına destek olmaları.

111 sayfalık kitapta konu edilen çiftler şöyle: Aziz Nesin / Meral Çelen, Ulvi / Selçuk Uraz, Ayhan / Selçuk Baran, Magdalena Rufer / Sabahattin Eyüboğlu, Şayeste / Sami Ayanoğlu, Saynur Güzelson / Halim Şefik, Elif Sorgun / Cemal Süreya, Nilüfer / Adnan Saygun, Tolga Tiğin / Oğuz Aral, Nasip / Nuri İyem ve Suat Derviş / Reşat Fuat Baraner.

Kitapta anlatılan hayatları okurken düşündüm sonuçta insan ne için yaşıyor diye. Kariyeri için mi, mutlu olmak için mi? Konu edilen hayatları yaşayan kadınlar arasında ;“Bugün geriye dönüp baktığında duyduğu pişmanlığı gizlemiyor Selçuk Uraz. Daha Ulvi Uraz'ın tiyatrosunun başına geçtiği gün kendisini feda ettiğinin farkına vardığını söylüyor, ama yine de, “Ben vazgeçmeseydim o perişan olacaktı,” diyor: “En ufak sıkıntısında bana gelir, bana sığındı. Onu üzemezdim.” Zaman zaman, “Benim fedakar karıcığım,” demişti Ulvi Uraz, ama kendisi için piyanosundan vazgeçtiğini söylememişti asla. Eğer bir kez daha aynı süreci yaşayacak olsa nasıl davranır ya da öğrencilerine neyi öğütler Selçuk Uraz? Sanatını mı aşkı mı yeğlemeli bir insan? Hayır, asla piyanosundan vazgeçmezdi.

Öğrencilerine de verilecek bir tek cevabı olurdu: “Ne olursa olsun, sanatınızdan vazgeçmeyin.” Ve eklerdi:” Büyük bir yıkımdır bu, acısı da büyük olur.”” (s.94) diyen de var

“Bugün, yetmiş yaşına karşın ders vermeyi sürdüren Magdi Rufer ise hayatın önünde açtığı yollardan kendisini bugüne getireni seçtiği için pişman değil. Yaşadıklarını bir fedakarlık olarak da düşünmüyor. Ona göre yaşanması gereken yaşandı. “Buradayım ve mutluyum,” diyor. Ya müzik, ya kariyer? Evet, eğer Fransa’da kalsaydı bir kariyer yapabilirdi. Belki daha yıllarca resital verebilirdi, ama o bunu hiç düşünmemişti.” (s.84) diyen de. Bana kalırsa burada önemli olan bu 11 kadının dönüp geçmişe baktığında ne düşündüğü değil.

Başa dönersek, özellikle kadınlar, neden kariyer ile mutlu evlilik arasında tercih yapmak zorunda kalsın ki? Neden ikisi birlikte olmasın? “Ailenin kadın/erkeğe biçtiği rolleri sorgulamak gerekiyor. Toplumsal cinsiyet” denilen kavram üzerine düşünmek gerekiyor. Günçikan'ın akıcı anlatımı ile bu soruları sordurtan / sorunları düşündürten kitabı önemli. Umarım daha çok baskı yapar, daha fazla okunur.

